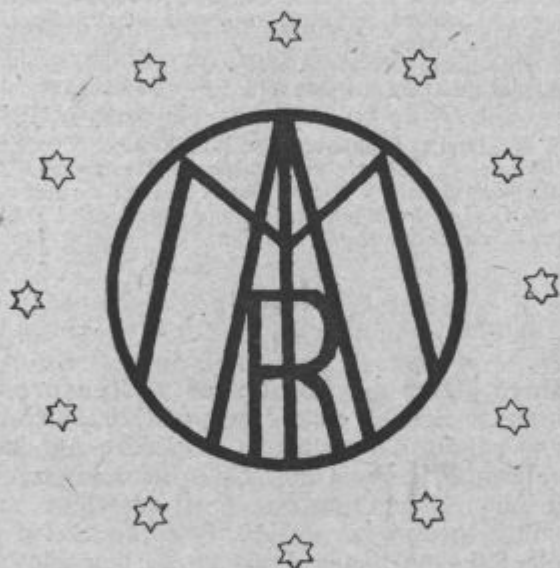

Prilega Novin.

MARIJIN LIST

XXVI.

8. augusta

1930.

Tisk Prekmurske Tiskarne. Za tiskarno odgovoren HAHN IZIDOR v M. Soboti

MARIJIN LIST

NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA MARIJA. — Pobožen mesečen list.

Vrejüje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: Klek1 Jožef, vp. pleb. v Črensovcih Slovenska Krajina. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašanja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kot prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skupni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v vse države Europe 25 Din., v Ameriko i v Canado z Novinami i kalendarom „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare. Za to naročnino objavi M. List tudi vse dopise i izvrši vse naročnitve Amerikancov i Kanadancov brezplačno.

Naročniki se deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava za srečno smrt“. M. List z kalendarom Srca Jezušovoga je priloga Novin.

Naročniki, ki majo doma na skupni naslov M. List, to je ki plačajo samo 10 Din. naročnine za njega, plačajo 2 Din. poštne, kda dobijo do rok kalendar Srca Jezušovoga.

V vredništvu M. Lista v Črensovcih se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina püšpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena knjiga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v celo platno vezana z rdečov obrezov 12 Din, z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. rožnega venca po 2 Din 50 par 15 falafov i 5. knjižica: „Priprava za srečno smrt“ 2 50 Din.

Dari.

I.

Na sirotišinco „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih so darüvali v dinaraj: Nabrano v Žižkih: za dež se prosi 26, Horvat Veronika Žižki 20, Kolenko Janoš nabrao na gostüvanji pri Vučko Agi na D. Bistrici 32, Milač Šimon, profesor M. Sobota 50, N. G. Bistrica v zahvalo za poboljšanje zdravja 20, Lütar Bara Črensovcü, prosi zdravje i srečno smrt, 10, Lebar Geta Gomilica, prošnja za dež 10, Sobočan Štefan i Stanko Martin Trnje, nabrala 53, Sobočan Štetan Trnje prosi blagoslov pri živini 10, občina Trnje prosi za dež 47 50, Čurič Treza Trnje, prosi naj se počasti sv. Anton i prošnja v dober namen 10, N. Črensovcü, v zahvalo, ka je rešena nesreče 20, v Črensovcih nabrano, prosi se za dež 20, Kühar Ivan Veržej 117 40, po Ropoša Jožefi, celmeštri, G. Lendava, so darüvali sledeči: Kiselak Mikloš 100, Ropoša Jožef 20, Farič Jozefa 10, Horvat Marija 30, vsi iz G. Lendave; po Ropoša Jožefi G. Lendava, iz Nemčije Pelcar Štefan 10, Pelcar Marija 13, Pinter Mihal 10; po Ropoši iz Dolčov: Bokan Štefan 10, Škaper Frančiška 2, Vučko Ana 2, Škaper Marija 2, Bokan Marija 2, Bokan Štefan 2, Lenarčič Karol 2; Ütroša Bara nabrala na G. Bistrici 9 50, Plej Mariča i Čurič Verona nabrale v Črensovcih 66, siromaška družina iz Gederovec prosi za dober uspeh v gospodarstvu i za mir v družini 50, Denša Marija Celje (iz Nedelice) v zahvalo za ozdravljenje oči 50, Žalig Treza Trnje 10, N. N. Trnje 1 50, Horvat Janoš i Marko nabrala v Trnji 450, N. Odranci 20, Žunič Marija Črensovcü, prosi za srečno smrt 12, Kavaš Mihala dov. Odranci, prosi za vse pok. pri hiši 40, Kavaš Mihala dovica Odranci, prosi za zdravje pri živini 10, N. N. Črensovcü, v zahvalo,

da je najdena vlož. knjižica 100, Vučko Štefan G. Bistrica, prosi za srečno potovanje 20, Žižek Kata Žižki, prosi naj se počasti sv. Valentin i za zdravje 10, Žižek Kata Žižki, prosi za dešč 26, Žižek Kata Žižki, prosi za 7 darov sv. Duha 10, Žižek Kata Žižki, prosi naj se počasti sv. Benedikt i za pravo pamet 10, Žižek Kata Žižki, prosi naj se počasti sv. Anton 10, Žižek Kata Žižki, prosi, naj se počasti sv. Jožef i za pravo pamet 10, Kohek Verona, Šafarsko Selo 5, Pavel Elizabeta D. Lendava, 150, Virag Lena i Markoja Kata v Odrancih nabrale 91 50, Zver Franc Odranci 10, Plej Kata, Črensovci 10. *Oča sirot povrni vsem obilno!* — ODBOR.

II.

Na podporo Marijinoga lista so darovali sledeči v dinaraj: Milač Šimon, profesor, M. Sobota 50, Tkalec Kata G. Bistrica 10, Kohek Verona, Šafarsko Selo 5, Plej Kata Črensovci 10. — *Marija povrni v ime-ni sirot vsem obilno!* — Vredništvo.

Dar iz Jüžne Amerike pojasnjen. V zadnjem snopiči smo objavili, ka je poslal Ozmec Franc na Dom sv. Frančiška 2200 Din. iz Buenos Airesa. Nesmo pa znali što je te Ozmec i kak naj dar spišemo, jeli samo na njega, ali druge darovnike tüdi. Potom, ka je izišo julijski M. List, je prišlo lepo pismo od Ozmeca, štero vse razloží. Glasi se etak:

BUENOS AIRES, dne 7. junia 1930.

Častiti gosp. Vrednik Marijinoga lista

v Črensovcih

Čast mi je sporočiti Vam sledeče: Dospelo mi je do rok par zvezkov od Vaših Marijinih listov, štere mi je poslala moja žena iz staroga kraja. Iz nji je med lepimi vrsticama razvidno, da se naberajo dari za zidanje Franciškovoga doma v Črensovcih za siromake.

Tüdi nas iz naše Slovenske krajine je prece število v toj tühinskoj zemli Argentiniji, ki si vedno mislimo na svoj rojstni dom, šteri bi nam bio veselejši i najdragši vu našoj domovini. Kak bode enkrat veseli i dragi vngim siromakom „Dom Sv. Frančiška,“ šteroga mislite zidati za nje.

Da bi tüdi mi pokazali ljubav do naše domovine, do naših siromaških domov, od ket smo odišli v te dalešnji kraj i želno čakamo, da bode naša povrnitev nazaj, si od svojih zaistino težkih trüdov, odnosno zaslužkov po mogočnosti odtrgamo in pošlemo za Dom naših siromakov, štere sprejmite i nas zabeležite med vse druge darovalce, ki dobrovolno prispevajo na prepotreben namen.

Teški je začetek, kak tüdi je težko naberanje za volo prevelke stiske za delo i preslaboga zaslužka i ešče posebno brez vsakše pomoči za delo, gde bi si prislüžili, brez pomoči, da bi branili svoje domače, i tak tüdi lahko zveseljón prispevali, v svrho dobri namenov naše Slov. krajine. Na drugoj strani popišem kak vaš sotrudnik imena darovnikov, štera so: Vučko Magda Sred. Bistrica 378 Din. Imenüvana ešče oblübila za celi kamen — 272 Din. Kustec Štefan i žena Bednjaj 210, Küzma Matjaš i žena Melinci 105, Yogrincič Martin Dol. Bistrica 105, Vučko Ana Gor. Bistrica 105, Vučko Štefan i sin Gor. Bistrica 105, Tkalec Štefan i žena Gor. Bistrica 105, Hujbar Auguštin i žena Gor. Bistrica 105, Ütroša Štefan i žena Gor. Bistrica 105, Graj Anton Gor. Bistrica 105, Graj Andraš Gor Bistrica 105, Laki Martin Hotiza 105, Florjan Jambrovič Hotiza 105, Pücko Jožef Hotiza 105, Žerdin

Mihal Hotiza 63, Vogrinec Štefan Dol. Bistrica 105, Kramar Martin Sred. Bistrica 105, Copot Ivan Sred. Bistrica 42, Hanc Vincenc i žena Bednjaj 21, Gõnc Lajoš Kobilje 21. Sküpno 105 pesov ali 2200 Din. Ostanek 40 centarov ali 5 dinarov je za poštino.

Rad bi pomagao za te namen prvič sam osebno. Ar mi pa domače razmere toga ne dopuščajo za volo ešče prevelkih i krivo naloženih bremen, i ešče zavolo nepopolnoga zdravja, sam se razgovarjao že od začetka t. l. z vnogimi domačini. Vnogi so me posluhnoli, vnogi tñdi odklonili. Da bi pa dosegnu svoj cil, sem se z vsem zavüpanjom obrno do vsej znancov, šteri so me s precì lejpimi zneski obdarüvali.

Znesek 2200 Dinarov od dozday nabranih darovnikov sem poslao t. m. dne 3 ga. Na naslov „Odbor za zidanje Franciškanjskoga doma v Črensovci,“ kak je razvidno v Marijinom listi. Za zdajšnje darovalce Vam pošilam imenik kelko je što prispevao v Dinaraj.

Prosim, da se zabeležijo v Marijin list, ali Novine, da bode razvidno vsem, i na takši naćin bodo vidili drñgi, ki ešče do zdaj neso nikaj prispevali i mislim, da se bodo tñdi oni tomi dobromi nameni odzvali.

Novine i Marijin list prihajajo na naslov Ane Vućko iz (Gor. Bistrice), štere tñdi bom pri plaćili podpirao, štere dāmo do rok vsem domaćinom i darovnikom v štenje i vüпам za naprej, da bodo tñdi drñgi darüvali i tñdi pri naberanji pomagali, štero Vam bom prihodnjić posebi omeno.

Jaz pa sam, Vam priporoćam, da me štete v raćun, ki bodem prispevao osebno za en kamen znesek 650 Din. kak najprle se za nikeliko odkopam od svojih domaćih bremen. Se Vam priporoćam i Vas pozdravljam.

Franc Ozmec Argentina, doma iz Melinec.

29. junija,

na svetek sv. Petra i Pavla je bilo prištetih med svetnike deset blaženih. Od teh je bilo osem mantrnikov iz Canade. Vsi so bili iz družbe Jezušove. V prvoj polovici 17. stoletja so razširjali katolićansko vero v Severnoj Ameriki i so pri tom svoje življenje žrtvüvali. Ravnotak je postao svetnik bl. kardinal Robert Bellarmin iz družbe Jezušove, velki po svetosti i znanosti. V 16. stoletji je nevstrašeno brano sv. Cerkev i njenoga poglavara proti krivovernikom. Kak deseti je bio bl. Teofild da Corta († 1740) iz franćiškamskoga reda. Odliküvao se je po svojoj apoštolskoj gorećnosti.

VSEBINA :

Mamika, će bi jaz sunce bio. Stran 1	Sv. Roza od Lime.	„ 6
Življenjepis Chambon Marije	Našim dijakom,	„ 7
Marte, laićne sestre reda	Misijonski glasi.	„ 8
Marijinoga obiskavanja „ 2	Od „Doma sv. Franciška“	„ 13
1500 letnica smrti sv. Avguština. „ 3	Blaženi Ivan Bosko.	„ 15
Najsvetejše lme Jezušovo. „ 5	Cerkveni glasi	„ 16

DEVICA MARIJA ČUVAJ ME!

Mamika, če bi jaz sunce bio . . .

Mamika, če bi jaz sunce bio, sveto i segrevao bi tvojo hišo v Nazareti. Pa samo to. Na tiste ne bi puščao svoje toplote i svetle svoje trake, ki tebe ne bi meli radi. Tem bi se skrio, naj me želejo, iščejo, dobijo i tak k tebi pridejo, ki si mati večnoga Sunca. Sunce ščem biti, ki sveti o samo k tebi, mamika, da vsi najdejo pot do tebe i pridejo potom tebe k večnomi Sunci, k Jezusi tvojemi. Sunce ščem biti i ščem samo zato segrevati duše, ka se razstopi led v njihovih srcaj, ka postanejo ta mehka, gibka i topla za tebe i tvojega Jezusa. A sunce more rano stanoti i kesno lečiti; sunce more prestati vnogo ogovarjanja i ogrizavanja, vnogo špotov i prekletstev. Če je vroče, ka dozori žetev i gorico, ka dozori pšenico za telo tvojega Jezusa i grozd za krv njegovo. hūdobni je prekunejo, ki bi radi po sencah manjake odavali! Če se skrije, naj ne posehne setvica i rožica, nego dobi blagodejno rosico izpod njega, pali more čiti siromaško sunce dosta protigučanja i preklestva za svojo dobroto. O kak malo je takših dnevov, kda bi z suncom večina bila zadovoljna! Da bi pa vsi bili, takšega dneva pa tak nega. Življenja tvojega Jezusa nam kaže, ki je sunce duše, da je tak. Če je glaso reči bože, so niemi gučali „što je more poslušati, pretrde so.“ Če je dobrete delio, so njemi ogovarjali, ka „sobote ne drži“. Če je nahrano lačne, so njemi boži dar ta zdrobili! Če je mrtve obūjao, „neso njemi vervali“! Vidiš, zlata mamika, takša je usoda vsakoga sunca. I če ne bi bila takša, ne bi bilo sunce. Sunce se more grajati! Sunce se ne sme dopadnoti i se ne more grdostiji, zato ka to odkriva! Sunce blato vtrdi, diamant razsveti! Zato se sovraži. Takše sunce naj je tudi tvoje detece, mamika! Naj pretrpim vse za duše, vsako nezahvalnost, vsako vočmetanje, vsako zametavanje, vsako grajanje, vsako peganjanje, vsako kumbo i zapostavljanje! Vse naj to rad prestane tvoj sinek, naj samo more svetiti i segrevati; svetiti na pot, štera k tebi pela i segrevati vseh srca na liбезen do tebe! Vsi naj te najdejo! O da ki te najdejo, življenje najdejo i zvelčanje zajmlejo od Gosdoda, kak pravi boža sveta reč, ki jo razlaga Cerkev tvojega Jezusa. Vsem ščem svetiti i vse ščem segrevati do konca sveta kak tvoje sunce mamika, ka se odičiš do konca sveta z tvojim Jezusekom!

Če glih sunce se je skrilo . . .

V duši zišlo drugo milo :

Na mamiko meče trake

Da jo vsako srce najde. SRČEN

Življenjepis Chambon Marije Marte, laične sestre reda Marijinoga obiskavanja.

XV.

Svete rane i grešniki.

Kda je naša redovna hiša spunila tevi Jezušovi želi, kak je prveje dvoje poglavje objavilo, jo je obiskao z novimi prošnjami. Vsikdar goste i vsikdar bole goreče je kazao svoje rane kak vretino za grešnike i kak zgovornoga govornika za redovne duše:

„Že davno — tak je pravo med drugim Jezuš — želem viditi, ka razdeljavate vrednosti mojega odrešenja. Zdaj to delate, ka ščem za zveličanje sveta doprinesiti. — Pri vsakoj reči, štero izgovorite pri opravljanju čisla smiljenosti, po edno kaplo krvi püstim na edno grešno dušo.“ „Ljudje z nogami tlačijo mojo krv, zato želem, ka ve, zaročnice moje, me ljubite i iz ljubezni do mene delate.“ „Če vseh kinčov, štere čuvam za vas v svojih ranaj, ne obrtnete na svoj hasek, si jako zaslūžite kaštigo . . .“ „Tiste duše, štere ne častijo mojih ran, nego te šče osmešijo, zavrzem izpod mojega lica.“ „Grešniki zavrzėjo križ: jaz sem potrpljiv, ali bo prišo den moje osvete.“ „Pridi z tvojim srcom, zaročnica, pridí z praznim srcom; mam jaz, z čem je napunim; pridí, da rešiš duše.“ Nato njoj je pokazao vnogo grešnih duš, štere med svetom živejo: „Zato ti je kažem, ka ne bi svojega časa zapravila.“

Julija, meseca presvete krvi, je Marija Marta sestra stalno pred seboj vidila podobo Križanoga Jezušja: „Hči moja, jaz sem za edno dušo tak trpo, kak za vse . . . Rešenje je bilo preobilno.“ Rešna krv je v potokaj tekla iz molbevrednih ran, Jezuš njej je pa pun ljubezni etak šepetao: „To je krv tvojega Zaročnika . . . tvojega Oče . . . Za vaše duše sem jo prelejal . . . Hči moja, jaz sem tvoj Zaročnik! Popolnoma sem tvoj za duše! . . .“

Včasi je vidila razžaljeno božo Pravičnost v srdeh, kak je štela svet pokaštigati! „Ne prosi me . . . Ščem kaštigati“ . . . guči razžaljeni Kristuš. „Za prenovljenje sveta bi bilo edno drugo rešenje potrebno.“ Večni Oča zmes vdari: „Za drugikrat ne bom dao svojega Sina“. Draga sestra je pa zarazmila, ka z darūvanjom svetih ran lahko dosegne novo odrešenje. — Kem gostej je darūvala svete rane, tembole je spoznala, da se boži srd spreminjava v milobo, štera se raztegava na celi svet. „Hči moja, — tak njej je pravo pri ednoj drugoj priliki Gospod Jezuš — morete dosegnoti palmo dike! Po mojem bridkom trpljenji jo dobite . . . Na Kalvariji se je zdela za nemogoče ta zmaga, pa li tamodnet ide moja dika — jaz zmerom to želem, ka si ljudje na hasek obrnejo odrešenje, i — so verni, ali ne, — bodo ednok vsi podignoli mojo diko.“ Ednok je Gospod jako prestrašo našo drago sestro z tem, ka njej je dovalo, ka je smela gledati od grehov sveta razžaljeno božo Pravico . . . Te je skoro zvūna sebe, v globokoj poniznosti skriknola: „Gospod ne gledaj naše grešnosti, nego svojo smiljenost.“ Zatem je pa začela miriti Gospoda tak, ka je vsikdar gostej zdihevjala k svetim ranam: „Le gostokrat mi darūj moje rane, ka mi ž njimi dobiš grešnike, — tak jo je batrivao boži Vučiteo — ar jaz žejam duše! . . .“ (Dale.)

1500 letnica smrti sv. Avguština.

Dugih 1500 let je minolo, kak je za večno zaspao lahko bi pravili, največji med vučenjaki i svetniki zednim, ki so gda živeli. Pred Avguštinom bi se jedini Origen iz Aleksandrije lahko z njim primerjao, za njim pa sv. Tomaž Ahvinski, globoki mislec i velki vučenjak. Te trije so stebri katoličanske cerkve, ti so Kristušove navuke sprijali i so jih tudi šteli razumiti v vseh njihovih globinaj. Ne so se zadovoljili samo s tem, ka so se navčili od drugih, nego so tudi sami vnogo premišlavali, krščanske istine probali razložiti i jih tudi dokazati proti svojim nasprotnikom. Zato so njihova dela, ki so se nam ohranila, šče dnes den nevsehliva vretina, iz štere jemlemo predragocene navuke.

Sv. Avguštin.

Ar pa ravno letos obhajamo 1500 letnico smrti ednoga zmed temi tremi — sv. Avguština, si malo bole na tenci poglednimo njegovo življenje.

Aurelij Avguštin se je rodio 13. novembra l. 354. v Tagasti malom mesti rimske province Numidije v Afriki. Bio je znamenitih starišov sin. Njegov oča Patricij je bio šče pogan i je ne ravno vzgledno živo. Mati je pa bila pobožna i bogaboječa Monika, ki je vnogo pretrpela zavolo moža. Ali ne njemi nikaj pravila, samo Boga je prosila, da bi se njeni mož spreobrne.

Avguštin je ostao nekrščen do 33 leta. V ljudsko šolo je hodo v svojem mesteci, nato je šo v višise šole v Medauro i potom je v Kartagi-

ne (kde je letos bio euharistični kongres) na vseučelišče. I kak v vsakšem vekšem mesti v tistom časi, je tudi v Kartagini bilo je življenje jako pokvarjeno, posebno nečistosti so se vdajali stari i mladi. Tak je tudi Augustin prišeo med slabo družbo, ki ga je potegnola s sebov v zamazane valove življenja. Sam je spisao sledkar velko knigo „Spovedi“, v šteroj natenko opišuje svoje življenje. Med drugim piše: „Prišeo sem v Kartagino i naskori so me zalezale kak pene vreloga olja nizke strasti. Vrgeo sem se v naročje lübezni, šteroj sem se dao zaslepiti.“

Siromaška mati je trpela nezgrüntane muke, gda je čüla, ka je njen sin tak daleč zablodo. Na vse načine je probala, da bi ga spravila nazaj na pravo pot. A nikaj neje pomagalo. Med tem njoj je vmro mož, ki se je pred smrtjov spreobrnó. Vüpala je, da bo smrt očina sina grešnika genola i ga spreobrnola, ali Augustin se je od matere šče bole oddalio. Gda je bio star 18 let, se je spoznao z deklinov, ki njemi je povila sinka Adeodata. S tov deklinov je pregrešno živo nad 10 let. Na zakon je ne bilo misliti, ar je bila prevelka razlika v stani i izobrazbi.

Mladi i nadarjeni vučenjak je zbrao okoli sebe sinove odličnih starišov i jih je včio govorništva. Sam se je dosta trüdo, da bi najšeo istino. Pri tom iskanji istine pa je pa zablodo v krivo vero: maniheizem, ki je bio v tistom časi razširjeni po vsoj Afriki. — Prle je bio brezverec, zdaj je postao krivoverec.

Med tem časom je njegova mati Monika vsakši den točila bridke skuze v cerkvi i prosila Boga, naj pošle njenomi sini teliko milosti, da se spreobrne. Ne je bilo vüpanja, da bi se sin šče gda pobošao, ali verna mati je le vüpala v Boga z svojimi gorečimi molitvami.

Augustini so se njegovi prijatelje zneverili, zato je zapüsto Kartagino i šo v Rim, gde so njemi ponüvali mesto profesora za govorništvo. V Rimi je bilo življenje šče bole pokvarjeno. Mati je to dobro znala, zato je na vse načine štela sina odvroti od toga, da bi šo v Rim. Ali nikaj je ne pomagalo. Skrivoma je odišeo na ladjo, ki ga je odpelala v Rim. Tü pa je ne dugo nato nevarno zbolo i skoro ne bilo vüpanja več, da bi šče ozdravo. Ozdravo pa je vseedno. Njegovo nemirno srce se tudi v Rimi ne zadovolnilo. Vleklo ga je nazaj v domovino. Ponüdili so njemi službo državnoega uradnika v Milani, gde je te prebivao casarski dvor. Augustin je to službo tudi rad sprijao, samo da bi se rešo Rima.

V Milani je tisti čas živo znameniti predgar i püšpek sveti Ambrož. Njegove predge so hodili poslušat tudi neverni ljudje. Tak je tudi Augustin šo poslušat Ambroža. Njegove predge so napravile na Augustina velki vtis. Začno se je v njem boj med dobrim i slabim. Ali naj da slovo dozdašnjemi razvüdzdanomi življenji, ki ga je že vsega prevzelo, ali pa naj ostane stari grešnik!? Tü se je pokazalo, da njegova mati ne zabadao telko i tak goreče molila. Ne dugo kak je prišeo v Milan, je pozvao mater iz Afrike k sebi, da bi po žalostnoj ločitvi pa lehko z njov vküp prebivao.

Gda je mati prišla v Milan, je šče najšla pri sini njegovo staro prijateljico i sina Adeodata. Taki je odločno zahtevala od svojega sina, naj pretрга grešne zveze z njov i naj jo odpošle. Jako žmetno se je sin za to odločo, nazadnje je pa le sina pridržao, njegova mati je pa odišla nazaj v Afriko, se odpovedala sveti i stopila v samostan.

Zdaj se je začno zadnji boj. Mati je šče svoje molitve povnožila, pa tudi Ambrož njoj je prišeo na pomoč. I v tom zadnjem boji je zmogala

boža milost. Auguštín je skleno, da se da okrstiti. Da bi se pa na sv. krst kem bole pripravo, je zapústo državno službo i se preselo v samotno villo na deželi, gde je začno popunoma dúhovno življenje v krogi svojih prijatelov.

Na veliko soboto l. 387. so sprijali Auguštín, njegov sin Adeodat i prijateo Alipij sv. krst po rokaj sv. Ambroža. Presrečnoj materi so se spunile njene dugoletne žele, Bog je posluhno njene vnoge i goreče molitve.

Auguštín je šteo oditi v Afriko, gde bi delao pokoro i preživo ostalo življenje kak samotar v pústinji. S sebov je vzeo svojo mater, sina i nešterne sorodnike. Gda so prišli do morja, so mogli v Ostiji čakati na ladjo, s šterov bi se pelali. Ednoga večera sta mati i sin slonela pri okni i premišlavalala od večnoga življenja. Gda se je Monika prebúdila iz zamaknje-nja, je pravila svojemi sinu: „Moj sin, za mene življenje več nema pome-na. Ne vem, ka naj bi šče tú iskala. Mojo želo, da bi te šče pred smrt-jov vidila krščenoga, katoličana, mi je Bog proti vsemi pričakúvanji spuno. Česa naj šče iščem na zemli?“

Nikeliko dni za tem je na smrt zbetežala i túdi vmrla. Materina smrt je sina Auguštína jako zadela. To svojo bolečino je sledkar v svojih „Spovedih“ etak opisao: „Čte naj to, komi je drago i naj si tumači, kak šče. Če misli, da je kaštige vredno, ar sem nekaj hipov objokúvao mater, štero sem vido vmirati na lastne oči, mater, ki je jokala feliko let, da bi me vidila živeti, o Bog, pred tvojimi očmi, te naj me ne zasmehava, nego, če njemi je srce zmožno velke lúbezni, naj se raj razjoče zavolo mojih grehov pred tebov o Gospod, ki si Oča vsem, štere si določo za brate svojega Sina.“

Materel! Vzemite si za vzgled Auguštínovo mater. Pri njoj se vidi, ka premore materna lúbezen i molitév s skuzami. Vsi grešniki si pa vzemite za zgled Auguštína, ki je pretrgao grešno vezalje, ostavo grešne prilike tak trdno i močno, ka nikdar več neje spadno. Pa kak je grešio par let v mladosti, tak je delao za Boga v celom življenji. *Jezušovo vero je glaslo z predgamu i z pisanjom.* Nap'sao je teliko knjig, ka je ma čteti človek celo svoje življenje. Navuk od milošče nišče drúgi ne tak popisao, kak on. Pred povrnenjom ga je bila sama grešna blodnost, po povrnenji pa sama lúbezen do Boga. Zato drži v roki srce. Naj lúbi túdi nas i nam sprosi obilno bože milošče. Sv. Auguštín prosi za nas!

Najsvetejše Ime Jezušovo.

VIII.

Jezušovo Ime je ime našega Boga. Je zato ne menje, kak vso bogoslúžje, štero pokažújemo Bogi. Sveto pismo pa nam pove kak naj to bogoslúžje vršimo.

Prvo ka nam Bog v svetom Pismi zapovedava, odnosno prepovedava, je, ka ne smemo onečastiti Jezušovoga imena. Onečastili bi je pa, če bi se spozabili ž njega. Svojo domovino, svoj rojstni kraj, svoje stariše, svoje lastno ime pozabiti, bi bila nesreča i nedopústno delo. A vendar nikdar ne takša nesreča i takša falinga kak pozabiti na Jezušovo ime.

„Če pozabimo na ime svojega Boga, če svoje roke raztegavamo proti tújemi Bogi, mogoče ne bo Bog to preiskavao?“ (Ps. 43.—21.) Tak nam

pravi sveto Pismo. Ne bo Bog pozabo naše nezahvalnosti, če se spoza- bimo z imena svojega Odrašenika.

Strašno se proti Bog pri sv. Izaiji proroki proti tistim, ki delajo na to, da bi se pozabilo na bože ime. Poslušajte: „Šteri ščejo napraviti, da bi moje ljudstvo pozabilo moje ime . . . jaz idem nad te proroke . . . tak- šega moža bom kaštigao i njegovo hišo.“ (Is. 23—27, 32, 34.)

Pozabimo pa na bože ime, če na vse mislimo, samo na našega dob- roga Jezusa ne. Še nam vse pride na pamet, jedino on ne. Če si od vsa- ke reči zgučavamo, samo od Njega ne. O kak žalostno je to, ka človek vūpa od vsake reči gučati, celo ešče od takše, štero ne razmi, ali sram ga je od svojega največšega dobrotnika, od svojega miloga Odkūpitela kakšo reč izinoti!?

Ne pozabimo njegovoga svetoga imena, ka nas ne doleti ta obečana kaštiga. Kelko družin vidimo, ka so se spunile nad njimi te reči svetoga Pisma: Bog je šo nad očo, ki je blazno njegovo ime s tem, ka ne je nikdar mislo na njegovo ime i neje davao prilike svojoj deci, ka bi ta mislili na nje. Vsi so pozabili na Boga i zato je tūdi Bog pozabo na nje: nesrečni so postanoli vsi, eden za drūgim so si vzeli življenje po peldi oče, ki je bio prvi, ar ne bilo tistoga straha v njihovom srci, šteroga rodi ravno častenje božega imena. Na Jezusa so pozabili, zato pa ne bilo ni- koga, ki bi je batrivao v časi nesreče i so obvūpali pa postali nesrečni v tom i večnom življenji. Zato pa nikdar naj ne mine iz našega spomina Je- zušovo presveto ime. (Dale.)

Sveta Roza od Lime.

Vmrla 24. augusta l. 1617. v Limi v državi Peru, v Jūžnoj Ameriki. Sveti se 30 augusta.

„Čeravno bi v smrtnoj senci mogo hoditi, ne bi se je bojao nikše nes- reče, zato ka si ti z menov.“ (Ps. XXII. — 4.)

Sveta Roza je bila jako bojazljive narave. To je herbala od svoje matere, štera je večer sama nikdar ne štela biti i je pred nočjov i temov mela nepremagljivi strah. Samo če je molila, se ne bojala Roza, niti na samotnom kraji ne, čeravno bi bila noč i bilo kmično.

Neki večer je zvūnredno dugo izostala. Popolnoma se je spozabila v molitvenoj votlini, štero si je z dovoljenjom svojih starišov odzajaj na ogradi v koti gorpostavila. Že so se pūščali somraki na zemljo. Mati je bila v skrbeh. Prosila je zato moža, naj jo sprejaja na neželjenoj poti po samotnom ogradi, ka Roza domo pripelata.

Kda je dobro dete glas i stopaje svojih starišov v pamet vzelo, je stanolo včasi od molitve i je šlo starišom nasproti. Kda je ovarala v so- mraki, kak ideta stariša roko v roki, jo je preletela miseo, štera je na en mah pregnala ž nje ves strah i vso bojazen i njej je napunila z milim za- vūpanjom i sladkim božim mirom srce.

„Kak ide zdaj ovak tak strašljiva i boječa mati“ — pravila je proti sebi — „brezbrižno po temnom ogradi samo zato, ka zna, ka njej je oča na strani! I jaz? Me mogoče ne čuva stalno i povsod moj nebeski Za- ročnik? Nemam jaz mogoče ednoga tak vernoga i močnoga sprevodnika ob strani ali celo v srci? Bi se jaz zato v bodoče bojala? Moja mati se

vüpa v ednom mrtelnom človeki, pa čeravno je ta pomoč slaba, vendar je zgubila ves strah. Zakaj ne bi zato mene okrepilo na te način vüpanje na Boga, mojega Zveličitela, da me ne bo nikša tmica i nikaj ne strašilo!?"

Od te vüre naprej je minola vsa bojazen pred nočjov i temov pa pred teve strahovi tak ž njenoga srca, da se je Roza sama čüdivala nad spremembov v njeni notrašnjosti. Lübka miseo na navzočnost nebeskoga Oče i na svojega preljübljenoga Zaročnika je bila tak močna i takša opora njene düše, da straha več ne je poznala.

„Čeravno bi v smrtnoj senci mogo hoditi, ne bi se je bojal nikše nesreče, zato ka si ti z menov. (Ps. XXII.—4.)

(Bilmeyer : Pravi iskovalci Boga.)

Našim dijakom.

Nevem, če čtejo naši dijaki M. Lista ali ne! Da bi pa te člančič prešteli, je prosimo po njihovih starišaj, poznancih i rodbini, ki so naši naročniki. Te prosimo, da njim List izročijo.

Dijaki! Sinovje Slovenske Krajine! Vaši starišje, slovenski oča i slovenska mati sta vas dala v šole. Večina zmed vas je siromaškejšega stanja. Pravoga bogatina v Slovenskoj Krajini ne. To razmim na zemelsko vrednost. V düši smo bogatejši po velikoj božoj milošči, kak vnogi milijoni. Da ste siromaškoga pokolenja, je šolanje drago, je veliko bremen za vaše stariše : je velika, nedopovedljiva ljübezen, ki se žrtvuje i si odtrgava od vüst, da vas da vüvčiti. Velika. Znam po sebi to, pa znam tüdi od vaših dobrih starišov. Stariš je ogenj. šteri gori i troši za sina, za hčerko, sam vgašüje, mrzeo gračüje v vrednosti, ka bi se vužigala znanost i jakost v deteti, ka bi tista moč, štero potroši stariš z svojih trüdov i v svojov vrednosti, dobro obrestüvala v deteti. To je namen vsakoga slovenskoga stariša pri šolanji dece v Slovenskoj Krajini. Dozdaj drügoga ešče ne sam najšeo. Vsaki stariš mi je samo to pravo: *naj mi dete več zna, kak jaz sam, naj je ležejši krüh, kak ga jaz jem, naj ostane pobožno i verno kak sem se jaz včio i kak sem sam živo.* Nikdar nači ne mi je pravo nieden stariš.

Dragi dijak i draga dijakinja! Gledaj stariš vmira v močej i vu vrednosti, da ti postaneš pun(a) znanosti, da tak prideš do lepšega krüha! Stariš vse svoje žrtvuje za tebe, da ti te svoj cio dosegneš! Ali nikdar pa stariš ne žele, da bi ti svoj cio dosegno, da bi ti magari milijone slüžo na den v škodo svoje poštenosti, svoje jakosti, svoje vere! Nikdar ne. „**Pikuš naj ne bol!**“ Tak kriči vsaki stariš! „*Falot biti ne sme, rajši kanas!*“ O kelikokrat se čüje ta reč iz vüst starišov! Jaz njim dam prav. Oni vse dajo i zato tüdi majo nesamo pravico, nego sveto dužnost, da tüdi vse zahtevajo! I to vse je poštenost! Če nega v dijaki poštenosti, če nega v njem verskoga osvedočenja, kak ga vči Jezüšova sveta Maticerkev, če neje jakosten, nego je razvüzdanec, posvetnjak, pijanec, ali drügi blodjenec, zaman se je šolao. Stariš svojega cila neje dosegno. V dijaki néma veselja, nego samo žalost. Njegov penez je v blato ta zmetan. Njegovi trüdi so posüšeni sad na drevi, ki ne mogo dozoreti. Njegova düša nema tolažbe, nego zamo britkost. Njegovi dnevi se vléčejo, kak senca i suncä

več ne vidijo. Za njega nega življenja, on vidi samo grob, ar je v grob leglo poštenje sina, hčere.

Dečica predraga! drago djaštvo! V imeni i po želji vaših dobrih starišov vam pišem teh par vrstic. V njihovom imeni, v imeni oče i matere vas prosim: *bodi vam prva skrb, da ostanete jakostni*. Jezušova predgna na bregi vam pokaže pot do te jakosti. Poišcite gor sveto Pismo i prečitite pri svetom Mataji V. poglavje! Pa tudi druga poglavja iz novoga zakonona. Ali mogoče nimate sv. Pisma!? Romane znam, ka mate, romane štéri so dostakrat blatni, štéri predostakrat napunijo srce z tistim, ka bi se med krščeni, kák sv. Duh Bog pravi po sv. Pavli apoštoli, niti imenovati ne bi smelo! Veliki govornik je pravo velikoj gospodi pri duhovnih vajaj, kda njim je pred oči postavljao ka vse četejo: „*Vse ste prečeli, ka moderni svet ponuja, najbolje potrebne knige sv. Pisma, pa ne ste!? Sram vas bodi!*“ Ne so zamerili, ar so pametni bili. Prečitite zato sveto Pismo i spoznajte ž njega, da se Bogi ne mogoče dopadnoti brez delavne vere. Vervati i po veri živeti se more. To želejo tudi vaši stariše. Poštenost, jakost je sad življenja po veri. Prave poštenosti nikdar nišče ne je meo i je ne more meti, če nede živo po Bogi. To življenje pa ne je mogoče iz lastne moči, to življenje je mogoče samo po božoj milošči. Miloščo pa ne da Bog naši, kak če se moli i k svestvam hodi. Dragi mladi prijatelje i drage mlade prijateljice, ne moja, nego boža reč je to: „*Brez mene nikaj ne morete včiniti.*“ (Jan. XV. 5) Jezušova reč je to i jo glasi Cerkev kak verski navuk. *Moliti i k svestvam hoditi morete, če ščete v viheraj življenja ostati jakostni i verni.* O kelikim se je že razbila ladja vere med svetom. *Iz verne kmečke hiše so shajali, dobro se včili, svoj cio dosegnoli, prišli s do lepe službe: a zgubili so pri tom najdragši kinč: vero.* Na jezere takših poznamo. *V toj nevarnosti ste tudi vi.* Zato poslušnite svojega dobrega prijatela mile prošnje, ki so prošnje vaših dobrih starišov: *molite radi i pridite večkrat k spovedi i prečiščavanji. Napravite dijaki i dijakinje bar ednok na mesec skupno sveto prečiščavanje!*

Privadite se k Jezušu. Od njega se samo dobro navčite; rasla vam bo znanost i jakost. Napravite to, naj ma veselje vaš najbolši prijateo: Jezuš, naj se vradostijo vaši stariše, naj se vči po vašem zgledi cela fara. Vi te meli pri tom največšo radost. Včinite!

Kak sta spadnola mantrnika.

(Poročilo kitajskoga misijonara, našega domačina vlč. g. Jožefa Gedera.)

Pišem Vam prve vrstice iz moje nove postojanke. Tu je vnogo novoga i zanimivoga, nego poročati Vam ščem samo od toga, od šteroga dnes guči ves Kwantung. Sirova roparska roka nam je prijela prevzviše-

noga nadpastira Versiglia pušpeka i ednoga najbolje grečega misijonara duhovnika Kalista Caravaria.

Samo osem dni sem preživo v družbi prevzvišenoga i zluho sem ga s celov dušov. Bio je pravi oča, ki ga je odlikovala zvnredna lubeznivost. Kljub tomi, da je zavolo nemirov meo vnogo težav, je bio vsikdar veseli i vedroga lica. Za njegovo verno i vestno souujavanje misijonskih dužnosti njemi je Bog podelo venec mantrništva.

Prle kak je nastopo svojo zadnjo pot, sem bi šče pri njem. Zajtra sem njemi dvoce pri sv. meši i večer sem njemi šče voščo srečno pot. Jako me je bio veseli, potegno me je za brado i pravo: „Moli, moli dosti i goreče, da srečno prideva v Sinčao. Ze štiri leta težko odlašam, a

Prilravniki na sv. krst i novokrščenci pred misijonskov cerkvicov v srednjoj Afriki.

neprestani nemiri so me do zdaj zadržavali, da sem nikam ne mogeo. Zdaj se mi pa vidi čas najbolje pripraven.“ Bile so to zadnje očinske reči, štere sem čuo iz njegovih vüst.

Dne 24. svečana so se vršile velike priprave. Napunili smo nikelko kitajskih košov i veliko evropsko pleteno košaro z najrazličnejšimi stvarmi. S kakšim veseljom je misijonar Caravario vodo vse te priprave.

Pušpeka je sprevajao Kalist Caravario. S sebov sta pëlala tüdi dve kitajskivi vučitelici, edno kitajsko sestvo i dva mladiva vučitela. Dne 25. svečana je sela naša ekspedija na malo k'itajsko barko i v osmih dneh bi mogli priti do zaželjenoga mesta Sin Chow i tam postaviti fundament novoj misijonskoj postaji. Pokrajina je nemirna i puna roparov, denok so

misijonari vsikdar mirno hodili svoje poti. Oba misijonara, püšpek Versiglia i Caravario, sta večkrat srečala ropare, se prijazno z njimi pogovarjala, a nikdar njima neso napravili nikaj žaonoga. To pot pa ne šlo tak gladko.

Dne 25. svečana popoldnevi smo sprijali telegram: Püšpek Versiglia i Caravario v rokaj roparov.“ Šče tisti den ob tri frtale na pet pride drugi telegram: „Püšpek i Caravario mrtviva.“ Bili smo ravno pri dühovnom čtenji, gda g. provikarij odpre telegram. Vsi smo ostrmeli i se na tiho razišli.

Naj Vam opišem ves dogodek tak, kak ga opisüjeta vučitelja, ki sta sprevajala püšpeka na nesrečnom potüvanji i vučitelici, ki sta s svojimi očmi vidile strašno nesrečo.

Kitajska deca v kapelici v Svatovi. Na desnoj strani kleči sestra Ksaverija, Slovenka, ki moll z decov.

Kak sem že omeno, je vsa družba, namenjena na novo misijonsko postajo, sela na barko dne 25. svečana. Počasi se je pomikala barka proti vodi. Proti podnevi so prišli v bližino male vesice Si Tan Tsemi, ki leži na levom bregi „Severne reke“. Gda so podne odmolili Angelsko pozdravljenje, začüjejo kričanje: „S čunom k bregi!“ Čunari so b li že vaje-ni takših zapovedi i njim ne kazalo drugoga, kak zvršiti zapoved.

Na bregi je čakala truma razbojnikov, oboroženih od pet do glave.

„Što vam garantira vožnjo na toj vodi i što vas čuva?“

„Misijonari smo i nemamo posebnih varivačov.“

„Kama se pelate?“

„V Yeuugshan i Sin Chow.“

„Zakaj pa ne prosite našega dovoljenja?“

„Katoličanski misijonari smo.“

„Včasih 500 dolarov ali . . .“

Stvar je postajala resna. Ropari so začnoli pretiti s puškami.

„Pa pridi šteri iz čuna, da se pogodimo.“

Po Mariji postaneš Jezuški spodoben: sveta ti
bo duša.

Se razmi, niti misijonari niti čunari so si ne vūpali med ropare na breg. Te stopijo roparje sami v barko.

„Znate, penz mamō jako malo“, pripomni Caravario.

„Ka? Nemate penz? Smrt Evropejcom!“

Med tem so se dejanske lotili žensk, ki so iskale obrambo pri obeh

misijonarih, ki sta bila pripravljena s svojim življenjem braniti zavüpane njima ovčice.

Nastanolo je kričanje: roparje so kričali i so šteli zažgati barko, ka se njim pa ne posrečilo,

Gda so misijonarje i ženske zdihavali k Bogi i molili, so se zaničljivo režali, rekoč: „Ne Boga, nego nas morete prošiti.“

Zabadav je šteo püšpek pomiriti bando. Brez smilenja so kapali po misijonarih težki vdarci s puškinimi kopitani i s polinami. Hipoma počita dva strela. Bila sta namenjeniva misijonaroma, pa sta ne zadela zavolo kreganja med ropari samimi. Neštérni so najmre ne šteli, da bi se postopalo tak zverinsko i so v pravom časi preprečili, da bi strelji zadeli svojivi žrtvi.

Gda sta misijonara pod težov vdarcev obnemogla, zagrabiyo roparje vse tri ženske i jih vlečejo na breg. Prva, Marija Tong, se je vrgla v de-roče valove, rekoč: „Raj smrt, kak pa da zgübig devišstvo!“ Pa eden od roparov jo je hitro zagrabo za dolgo kito i jo potegno na süho.

Zdaj je prišla vrsta na misijonara. Caravario je šo sam s čuna na breg, püšpek pa je teliko oslabo, da je mogeo iti le opreti na oba spre-vodnika vučitelja. Kak zverina na plen, tak so se roparje zagnali za püš-pekovim križecom i verižicov. Tüdi vüro so njeni vzeli. Tüdi Caravario so zošlatali vse žepe. Z ropom so ne bili ravno zadovoljni.

Nato so čunare i oba vučitelja spüstili i jima zapovedali, naj hitro odidejo.

Do tü pripovedavanje dveh vučitelov.

Ka sledi, pripovedavlejo ženske, štere so roparje šče zadržali, pa so se srečno vrnile iz zgrabljenja.

Komaj je čun odrino, so roparje odegнали oba misijonara v bližnji bambusov log, pa denok ne tak daleč, da jih ženske, ki so stale na pr-vejšem mesti, ne bi mogle viditi i čüti.

Med razgrajanjom i kričanjom zbesnelih roparov so se čüle bogokletne reči, psüvanje i sramotenje katoličanske vere, tühincov i zdajšnje kitajske vlade. To je znamenje, da so bili med ropari tüdi komunisti.

Po kratkom pogovarjanji so roparje sklenoli, da bujejo misijonara. Gda so ženske čüle strašen sklep, so prosile: „Bujte tüdi nas, tüdi me ščemo mreti z misijonarima.“

Dogovor so taki zvršili. Odgnali so misijonara bole globoko v log. V zrak le odjeknolo pet strelöv. Žrtev je bila končana.

Lehko si mislite, kakši strah je navdajao ženske pri tom groznom djanji. Z vsem zavüpanjom so pribežale k Bogi i k Mariji Pomočnici za pomoč i varstvo. Roparje so bili v sili. Hitro so pozvali nikeliko domačinov, jim nekaj malo dali, da so pokopali teli bujtih misijonaröv, nato pa hitro odišli dale z ropom i ženskami. Ženske so odpelali v pol vüre od-daljeno ves, gde so preživele dva dni i tri noči brez drobtinice hrane v neprestanom strahi i trepeti.

Dne 28. svečana na vse rano nadaljüjejo roparje svojo pot v oddal-jene brege. Tü püstijo ženske pri nekšoj kmečkoj hiši.

Okoli dveh popoldnevi naslednjega dneva je prisijao prvi žarek vü-panja na rešitev. Dober kmet jim je naznana, da prihajajo vojaki i orož-niki, ki zasledüjejo ropare. Tüdi roparje so hitro zavohali nevarnost i so

odišli. Dne 2. marca so vojaki došli roparsko bando. Po kratkom boji so ednoga zgrabili, druge pa v beg pognali, ženske pa oslobodili.

Telovne ostanke bujtih misijonarov sta dva našiva sobrata najšla po dugom i trüdapunom iskanji. Prebivalci iz bližnje vesi so bujta misijonara pokopala najprle v bambusovom logi, naslednji den pa skrivoma v süho pesičnato strügo. Bojali so se najmre, da oblasti ne bi spravljali vesi z zvezo s tem nečlovečim vmorom. Trüpli sta našiva sobrata skrbno odkopala i jiva prinesla v misijon.

Calista Cavaria smo pokopali v Ho Si, našoj misijonskoj postaji, pri vhodi v cerkev sv. Jožefa.

Pokop vmorjenoga püšpeka se je vršo z velikov slovesnostjov ob vdeležbi cerkvenih i civilnih oblasti i kristjanov od blüzi i daleč. Pokopali so ga v cerkvi Srca Jezušovoga, štero je sam zozidao v središči našega vikarijata.

Slava spomini obeh misijonarov, ki sta spadnola kak žrtev v spünjevanji svojih dužnosti, i ki sta oba po Kristušovom zgledi bila dobriva pastira, ki sta dala življenje za svoje ovčice.

H konci naj pripomnim šče to. Püšpeki je šla krugla skoz vüsta i prišla vü pri šinjeki, Caravarii pa v desno oko i odzaja malo niže vü. Lobanje sta mela oba razbite. Gda sta prišla našiva misijonara na lice mesta, sta šče najšla friško krv, ostanke možganov i lobanje. Dugo sta ne mogla niednoga pozvati, ar so prebivalci zbežali misleč, da sta dühova bujtih.

V noči od 2. do 3. marca sem vso noč delao i pomagao pripravljati cinkasti trügi. Te smo vložili v dve velkivi kitajskivi trügi i jivi zakelili.

(Salezijanski vestnik.)

Od „Doma sv. Frančiška“.

Tolažba za darovnike.

Za vse darovnike žive i pokojne i v teh namene se služüi vsaki tjedan edna sveta meša od listimao, kak se je začelo nabirati na Dom i se bo služüila v Domi stalno naprej kak večna meša do konca sveta. To je na leto 52 svetih meš do konca sveta!

Dari prošnje. Vnogo lüdi je v pamet vzelo, da je Bog posebno rad poslüšno, še poklonijo kakši dar na Dom sirot i se na njihov namen sv. meša služüi. Na platnicaj Marijinoga Lista so objavljeni ti dari prošenj. Posebno so se poklanjali dari, naj dober Bog rosi na jako posušeno zemlo na Dolenskom miren dež. I poslüšno nas je. Dobili smo brez toče, brez vihara lepi mirni dež.

Dari zahvalnosti. Kak se šte na tabljaj Marijinoga Lista, dober Bog je poslüšno prošnje, štere so njemi v nevarnosti, nesreči düše zročile i jih je rešo. Oblübile so dar na dom, če do poslüšnjenje i da so, so ga izročile.

Gorečnost na gostüvanji. Začnati trbe ide naprej glatko. V črensovskoj fari so začeli po gostüvanjaj pobirati na dom i zdaj ga skoro že

nega, na šterom ne bi mislili na sirote. Tü pohvalimo gorečnost Kolenko Janoša, močnoga kmeta na D. Bistrici, koga je ne bilo sram reč voščiti za sirote na zadnjom gostüvanji.

Delavci v Nemčiji se dramijo. Kak niže objavimo, trije delavci iz Nemčije so po gračkom širiteli poslali svoj milodar na Dom sirot. Hvale vredno je i služi velko plačo pri Bogi, če što s težko zasluženi krajcarami pomaga sirotam. Na takšem gotovo za stalno ostane boži blagoslov.

Obečani kamen. Vučko Štefan z G. Bistrice ide v Kanado. Tam ga čaka dober služ. Obečao je dobromi Bogi, da če srečno pride prek morja, pošle na en kamen, to je 650 Din. za Dom sirot.

Tombole ne bo. Na Malo mešo smo šteli meti tombolo na hasek „Doma.“ Rešenja dugo ne bilo. Komaj zdaj je prišlo. Čeravno bi bilo to ugodno, zavolo kratkoga časa ne bi mogli tombole držati. A, ar je reševje neugodno, deset jezero srečk oblast ne dovoli, za menšo tombolo pa se „Domi“ ne spleča brigo meti, zato tombola zdaj izostane.

Ka mo pa meli mesto tombole? Po novom pravilniki se more dosta vkraj dati pri tomboli, stroški so velki po zakoni, pa ešče posebi so stroški. Zato naj Dom dobi kem vekšo podporo, bomo meli mesto tombole ali loterijo ali pa srečolov, licitacijo, senje ali kaj spodobnoga. Glavno je, da mamó dobitke. Za te prosimo. Ka nam što prevüpa, naj nam pokloni. Obleko, pohištvó, stvar, posodo, pisarniške potrebčine, živež, pov itd. Pač vse ka, ma kakšo vrednost. Kda to vse zberemo, te se odločimo, ka mo meli, ka de Dom meo tem vekši hasek. Dare pošljite ali naznanite v Črensovce odbori.

Znate ka jo to kameni! 650 Din. za zidanje Doma sv. Frančiška 800 jih moremo meti. Fali nam ešče 700. Dajo pa kamne Amerikanci i vsi naši, ki zvün mej države dobro služijo. Kda se naberejo ti kamni, te mo začnoli povati.

Znate ka je to črep? 650 Din. je eden črep. Gda jih zadosta zberemo, mo hišo za sirote pokrivali: 800 jim moremo meti, pa jih ešče nega dvesto. Prosimo črepe od naših domačih v državi.

En mali račun na račun litrov. V Ižekovcih na proščenji je šest ljudi melo pred sebov osem litrov vina. Če bi vsaki samo pol litra spio z slatinov, ka bi ščista zadosta bilo, bi ostala v žepi cena petih litrov vina, to je 100 Dinarov. Šest ljudi bi tak prišparalo lahko za sirote 100 Din. I v celoj Slovenskoj Krajini lahko da šest ljudi 100 Din. v te namen pa izdaj vse ma doma. Ne gučimo od tih največkih sirot, kakših je malo. Med 80.000 katoličanov bi se letno na te način nabralo samo pri ednoj priliki okroglo 140.000 to je stoštirideset jezero dinarov. V petih letaj bi zato krasno hišo mogli zozidati vsem našim sirotam. Malo zatajüvanje sirotam dosta prinese!

Agitatore prosimo! Premalo poznajo našo akcijo za podiganje Doma sirot. Najvekše dobro delo včini tisti našim sirotam, ki pri vsakoj priliki priporača to delo. Nikdar ne pozabimo Jezušovih reči: „ka ste tomli najmenšemi včinnoli, meni ste včinnoli“. Prosimo dobre düše, naj se genejo za pobiranje milodarov za Dom! Pri vsakoj priliki, pri zdavanji, krstitji, pri vsakoj veseloj prigodbi i tüdi pri vsakoj žalostnoj za povekšanje veselja i tolažbe naj bo ponüjen dar za sirote. Jezuš ga damo.

Sveta prečiščavanja prosimo! Dobre dušice, lepo vas prosimo, **kdā pristopite k svetomi prečiščavanji** — o da bi gostokrat to včinole — **darūjte bar edno za namene Doma, ka se posreči nabiranje.**

Vsem darovnikom se iz srca zahvali za vsaki najmenši dar i
prosi vsako smileno srce za dar **ODBOR.**

Št. Vogrin, salezijanec.

Blaženi Bosko Ivan.

Pastir.

Veselo je navadno na paši. Pastirje pridejo vkūp k ognji, pečejo kukorco i krumpiče, pajajo i mažejo krūh. Vesela pesem se razlega po travniki.

Vnogokrat se pa tūdi zgodi, ka se smeje vrag i si zadovolno mene roke, angeli pa jočejo zavolo grehov svojih varvancov-pastirov. Stariši, ki se ne brigate za to ka delajo vaši sinovje i vaše hčeri na paši, vi te davali ednok pred pravičnim Bogom oster račun!

No, zdaj sam pa že na predgo vdarō! Hajdi nazaj k don Boski.

Mali Vanek Bosko je bio tūdi pastir. Gda je bio ešče menši je pomagao starejšemi brati Franceki pure pasti. Celi šereg jih je mela mama Margeta. Vaneka so posebno veselili glasni purani.

Gda je bio pa Vanek že malo vekši, je pa gono domačo kravico na pašo. Ka je delao Vanek na paši, kak se je oponašao? Par dogodkov naj nam to pove.

Neki Matta, ki je kak dečak slūžo pri ednom kmeti i gono z Vanekom vkūp na pašo, je pripovedavao:

„Vanek je meo sebov vsaki den za obed lepi beli krūh, jaz pa navadnoga čarnoga. Ednok mi pravi Vanek:

Mi ščeš napraviti edno veselje?

Prav rad, njemi odgovorim.

Menjajva si krūh!

Pa zakaj?

Tvoj more biti bolši kak moj i zato bi raj tvojeja jo, je odgovoro Vanek.

Matta njemi prav rad spuno želo i dve leti kak sta pasla vkūp, njemi vsakši den menjao svoj čaren krūh z dobrim belim.

Matta je kesnej spoznao, ka je Vanek ne menjao krūha zato, ka bi bio čaren v istini bolši, pač pa je to delao kak za pokoro i za zatajavanje samoga sebe i za veselje svojemi prijateli.

Z Vanekom je bilo na paši tūdi nekaj dečkov ki so ravno ne bili najbolši. Zavolo toga se je Vanek od njih vkraj držao. Zabavao se je samo z dobrimi dečki. Najraj je pa vzeo v roko knigo i čteo ali se pa včio.

Ednoga dneva so ga tej falotje večkrat zvali, naj se ide z njimi igrat. Vanek se pa tomi ne dao nagučati, raj je čteo svojo knigo. To jih je razčemerilo i so ga prav pošteno narezali. Vanek se nika ne brano, ceravno je bio močnejši od njl. Na konci njim je povedao:

„Bijte me kelko ščete, liki z vami se nejdem igrat. Raj se bom včio, ka bom ednok dūhovnik.“

(Dale.)

Lansko leto so sv. Oča ob priliki svojega zlatomešniškega jubileja proglasili za sveto leto. Da bi verniki iz širnoga sveta mogli kem več milosti dosegnoti v tom sv. leti, so sv. Oča podugšali sv. leto do konca junija t. l. Tak se je junija sv. leto nad vse veličastno končalo s tem, da je bilo dosta prištetih med blažene i svetnike.

8. junija, na risale je postanola blažena Pavla Frassinetti († 1882 l.) doma iz Genove. Pavla je bila izvrstna vzgojiteljica i ustanoviteljca redovne družine „Sestre sv. Doroteje“. Dosta zaslug si je pridobila z vzgojov ženske mladine.

15. junija, na svetek Sv. Trojstva, so sv. Oča prišтели med blažene poniznoga redovnika brata Konrada Parzham iz kapucinskega reda; po rodi je bio Bavarec († 1894 l.) Vse svoje redovno življenje je bio samostanski vrtar.

22. junija, je bila proglašena v baziliki sv. Petra za svetnico bl. Lujza Filippini († 1732. l.) Po rodi je Italijanka. Potem Katarina Thomas († 1574. l.) iz Španije, auguštinskega reda.

Diamantna meša pri Kapeli. Julia 22. so obslužavali 60 letnico svojega mešništva mil. g. č. kanonik Meško Martin Davni poznanec i dobronik našega ljudstva, stalni naročnik naših listov, goreči Kristušov sluga so veselo dali Bogi hvalo za prijete vnoge miloščo trojedinomi Bogi. Prišlo je vküp k ljublenomi duhovnomi pastiri do 40 duhovnikov i nešieto vernikov. Iz Slov. Krajine je bilo 6 duhovnikov i več vernikov. Farniki so kúpili staromi gospodi krasen mešni plašč i pogostili do 100 ljudi. Genliya je bila lübezen, štero je kazao g. Škofič, kaplan do staroga gospoda i za štero so se v prvoy vrsti zahvalili slavlenec. Predgali so njim mil. g. Dr. Slavič Matjaš, prelat.

Na otoki Javi so se 11. februara prebivalci posvetili presv. Srca Jezušovomi. Brata Šunnerja, eden poslanec, drugi pa tovarniški ravnateo, oba odločniva katoličana, sta postavila na svojem posestvi podobo presv. Srca. Pred tem kepom se je ves otok presveto presv. Srca.

Novi kardinali. 30. junija so sv. Oča Pij XI. podelili kardinalske čast petim prelatom.

V Vatikani so napravili celo razstavo darov, ki so jih dobili sv. Oča ob svojem jubileji. Med darovih je tüdi mnogo takših, ki so prišli iz misijönskih krajov.